

Гротеск ~ А Готика Епічний

від Дж. Е. Грейвена

Розділ XX

[Заключний розділ першої книги: Воскресіння]

~Лазар тягнувся за зеленуватим, сяючим Привидом Лорда Медічі, коли вони летели на південь, вздовж узбережжя, вкритого хвойними деревами, до портового села Сен-Максім. Праворуч він бачив тьмяний і нерівний край морського узбережжя з його численними затоками та півостровами; і під час його швидкого польоту берегова лінія могла б здатися лише підстрибуючою розмитою плямою, що стрибає туди-сюди, знову і знову. І навіть коли він рухався, ліворуч від нього розлогий океан і його багряний горизонт вражали його око нерухомим морським пейзажем. Однак Лазар відчував ледь помітну, майже непомітну градацію в цій тонкій червоній лінії світанку. Його наростаюче сяйво та зростаюча спека майже попереджали про палкого та вогняного дракона, який поспішно піднімався і мав намір випалити обличчя землі своїм смертельним денним світлом.

Час котився під барабанним стуком крил, а прискорене серце Елджо ретельно відзначало його плин у лічені частки. Лазар летів уперед, навіть коли найдальші краї східних хмар світилися широкими відтінками червоного, що могли нагадувати колаж колосальних кривавих плям, розмазаних по нижній стороні Небес. Він подвоїв крок, наслідуючи Медічі; проте Привид продовжував рухатися вперед

навмисний і незламний поспіх. Тонкі лінії розходилися від морського горизонту, розливаючись крізь тьмяне небо, ніби починаючи жахливе, вогняне павутинне сходження. Величезні потоки сходу сонця рвалися у небо, і настільки величним було це небесне видовище світанку, що здалеку силует Лазаря міг би нагадувати тінь метелика на тлі величезного саява вулкана .

Тривога Лазаря перетворилася на жах — і переросла в паніку, коли він вигукнув: «Медічі, більше немає часу!»

«Ще трохи, Лазарю!»

«Ні, я маю йти вглиб країни!»

«Ні! Воно саме там!» — вигукнув Медічі, вказуючи перед собою на скелястий виступ, що утворював довгий півострів. — «Ми майже наздогнали! Швидше!»

Лазар стиснув щелепи, напружив плечі, нахилився проти вітру та кинувся вперед з новою швидкістю. Він низько знизився і ковзнув по поверхні моря, міцно тримаючись за п'яту Медічі. Разом вони обігнули скелястий мис і різко нахилилися. Пір'я вибухнуло над океаном, коли Лазар розігнав зграю птахів, що мешкали на скелях. Вони прорвалися крізь перелякани крила, накрили кам'янистий перешийок і звернули далі вглиб країни, щоб заплисти в затоку мілкого, зеленуватого моря. Бухта була заповнена маленькими, хаотично розкиданими островами, які могли б здаватися екзистенційно представленими, схожими на шпилі купами пошрамованих і голих скель. Разом вони стояли в затоці, як випалені океаном сірі надгробки, що піднімалися з ширшої зелені водяної могили.

«Вона там!» Медічі вказав на пару близьких островів, які разом могли б нагадувати ряд нижніх іклів з різцями, що тягнуться до неба. Вузька щілина темніших вод розділяла кам'янисті утворення. І коли Лазар наблизився до простору океану між островами-близнюками, він помітив чітку і, здавалося б, зміщену цятку структури, яка з його постійно наступаючої позиції огляду розширювалася, перетворюючись на деталі.

«Що ти думаєш?» — запитав Медічі вголос, падаючи поруч із Лазарем. «Вона підходяще сховище і мало чим захована, так?» У тіні скель Лазар помітив залишки нахилоного зубчастого корабля, що затонув кормою та виступав угору носом; і

Судячи з особливого кута, нахилу судна у воді, воно мало виглядати так, ніби має намір плисти прямо в північне небо, якщо його не стримуватимуть океанські хвилі. Лазар сповільнився, щоб краще оглянути перекошені уламки.

Заплямовані дошки корпусу свідчили про колись рівну ватерлінію, а трохи нижче — про ковдру.

З нижніх боків виступаючого носа стирчали знебарвлені вусоногі молюски, надаючи перевернутому та зруйнованому кораблю вигляду кістлявої білої бороди. І було ще дещо, хоч і крихітне на вигляд, що свідчило про те, що судно не було зовсім безжиттєвою оболонкою корабля. Лазар помітив великі конопляні мотузки, що перетинали його вкрити водоростями палубу, все ще прикріплені до різних частин судна. Потім були інші, лише частково закріплені, їхні вільні кінці звисали з корми та вільно звисали в темнішій воді. Ритмічні хвилі похмурих хвиль коливали потерті мотузки так, що вони рухалися в унісон, нагадуючи ряд піднятих і танцюючих змій.

Загалом, корабель міг здаватися значних розмірів; проте він не був морехідною конструкцією, придатною для тривалих океанських подорожей, а радше був зроблений... подолати спокійні моря берегових ліній між провінційними прибережними портами. Тим не менш, у своєму надзвичайно занедбаному стані, судно не мало ні вітрил, ні щогли; а залишки шканців лежали обваленими на головній палубі. А на більшості його вкритих водоростями платформ та зруйнованих баясинах лежали розкидані частини сушених рибних туш, ймовірні докази попереднього харчування чайок.

Медічі помітив корабель, коли Лазар знову обійшов його, щоб краще оглянути корпус на наявність пошкоджень, і, переконавшись, що корабель виглядає цілим, приєднався до Медічі на головній палубі. Дошки заскрипіли під його новою вагою. Медічі важко і безшумно йшов до трюму цього корабля. «Сюди», — гукнув він, перш ніж зникнути всередині. Лазар легко ступив за ним, дошки палуби стогнали від кожного його рівного кроку. «Я — Мені байдуже, — пробурмотів він, все ще задихаючись від польоту. — Безпечно? — Він змахнув піт з чола і погладив вузол на лобі. «Вона достатньо безпечна для денної стоянки», — крикнув Медічі знизу, його голос лунав крізь трюм корабля. «А її черево темне, як ніч, — якраз підходить для твого недугу, я...» «Збирайся». Палубою пронеслися стукіт і постукування, схожі на стукіт кісточок пальців по дереву, коли приглушений голос Медічі додав: «Її корпус міцний, враховуючи її пошкоджений стан. Підозрюю, що ці острови врятували її від ударів багатьох штормів. І вона трохи крениться на корму; однак... Лазаре? Чому ти залишаєшся нагорі?»

У пелені острівних тіней Лазар востаннє кинув погляд на оголені скельні утворення, перш ніж спуститися в темні глибини черева корабля. Весь цей час... він поскаржився: «Оскільки я не безкрилий літаючий Привид Медічі, мені часом доводиться переводити подих».

Привид хихикнув. «Ти так поспішно летиш, Лазаре; я ніколи такого не підозрював». Лазар важко вдарив чоботами по підлозі корпусу, повернувся і схрестив руки. Він

порожнім поглядом дивився в бік Медічі. «Я мало не помер від сонця; я вбив птаха головою ; і я мало не впав у море. І тепер ми повинні з цього сміятися?»

Медічі пирхнув і на одному диханні стримав свій веселий настрій, витягнувши з волосся Лазаря кілька застряглих чайкових пір'їн. «Вибач, Лазаре. Я ніколи не бачив, щоб ти летів на птаха. Ти поранений?»

«Краще, ніж птах», – відповів Лазар, знову перевіряючи рожеву шишку на лобі. «Я не хочу применшувати твої нещастя, Лазаре». Медічі підійшов до Лазаря та оглянув його чоло. «Можливо, після двохсот років твоє нове товариство пролило нове світло на моє власне горе. Як не дивно, тепер здається, що в мене є вагомі підстави боятися смерті; і разом з нею я почуваюся живішим. Не моєї смерті, зауваж, а твоєї. Зрештою, якщо ти загинеш, то я неодмінно загину також разом із моєю бідною Софією». Медічі прокашлявся, склав руки та урочисто присягнув йому: «Лазаре, даю тобі слово, що ніколи свідомо не спрямую тебе на небезпеку».

Лазар слабо посміхнувся й кивнув; і Привид з розпростертими обіймами показав Лазарю місцезнаходження. «Отже, ти стоїш ось тут, з невеликою горбистістю на лобі, але цілком захищений від сонця, так?»

Лазар глибоко занурився у свої почуття — його ніс відчув смак вологого та солоного повітря, суміш запахів водоростей, риби, гнилої деревини та солодкого поту на його одязі. На щастя, останні залишки смороду рибалки зникли з його одягу. Він відчув холодні краплі поту на плоті своїх крил, що тепер охололи в напівтемному, охолодженому океаном трюмі. Його зіниці розширилися в темряві, і внутрішні риси корабля набули форми. Він бачив, що Медічі говорив правду — порожнина судна виглядала міцною, з добре герметичними ребрами та обшивкою. Спектр хихикнув. Він відчував неприродний кут своїх ніг; і він вивчав підлогу, щоб виявити, що її найдовша дошка зникає під калюжею стоячої чорної води, яка простягалася на всю ширину корми трюму. Він обернувся і оглянув вужчий передній край підлоги трюму, який лежав високо та сухо. Він зазирнув угору, крізь вхід у трюм, щоб побачити оголене небо та його оголені зірки. Потім він повернувся до Медічі й показав угору.

«На жаль, сонце сходить; і в найяскравішому своєму сяйві воно спалить цю темряву — і мене разом з нею».

Лазар зробив рух, щоб вийти наверх, коли Медічі поспішно підбіг і зупинив його. «Не хвилюйся; дозволь мені. Відпочинь». Привид посміхнувся і прошепотів йому загадкову, ритмічну та філософську мудрість лікаря : «Як кожна хвороба призводить до свого остаточного кінця шляхом лікування; так само ми можемо погано ставитися до наших нещастя і таким чином дати...»
підніміться до полегшення та легкості».

«І що це означає?»

«Це означає, що кілька розкиданих колод можуть перетворити навіть найяскравіший день на найтемнішу ніч». Він хихикнув, зникаючи на поверхні.

Лазар спостерігав, як Медічі поспішно зникає та знову з'являється, а потім повертається з новими шматками обваленого шканця корабля та закриває ними отвір. А коли останній шматок дерева зник з поля зору, Медічі повернувся вниз і став поруч із Лазарем, щоб оцінити темнішу сторону його діянь. «Чорне, як смола; як забажаєте. Що ви думаєте?»

Лазар стомлено посміхнувся. «Що ж, дякую ... ще раз». Він відвернувся і піднявся похилою підлогою до носа трюму, до дощок корпусу, що лежали високо та сухо.

Біля носа він упав на коліна, плюхнувся животом донизу та ліниво помахав крилами. У наступній темряві та тиші плескіт хвиль та скрип корпусу мало не заколисали його, коли він раптово вдихнув і ворухнувся. «Медічі?»

«Так, Лазаре?»

«Ти коли-небудь втомлюєшся?»

«У певному сенсі, — відповів Медічі, — але інакше, ніж ви можете собі уявити».

«Як так?»

Привид замовк, ймовірно, замислено. «Мабуть, найкраще це виразити на прикладі... отже...»

Я представлю це так: чи не могли б ви пригадати момент у вашому житті, коли ви пережили глибоку втрату, а разом з нею — настільки важкий смуток, що ви відчували себе виснаженими, позбавленими будь-якої волі до життя?

«Я можу».

«Чудово», — сказав Медічі. «А тепер, якщо хочете, спробуйте розлучити горе з цієї миті так, щоб залишилася лише відсутність волі. І завдяки цій самотності ви також могли б знати, що відчуває душа, коли вона втомлюється».

«Медічі?»

«Так?»

«Чи можна літати вічно — ніколи не втомлюватися?»

«Я ніколи не пробував. А з цією літаючою козою-янголом, яка шукає все, що може поглинути, я не ризикуватиму».

«Азазель?»

«Те саме. І я б не був так вражений, якби і Азазель, і Азраель мали можливість літати вічно; мандруючи світом, подорожуючи ним угору та вниз, шукаючи заблукані душі, такі як я».

«Вгору і вниз?»

Привид хихикнув. «Я трохи навчився шляхів Ангелів за свої багато років...»

мертві. Зрештою, вони ще не спіймали мене в пастку, навіть коли я рухаюся серед них, блукаю туди- сюди по світу. Я бачив сотні Ангелів, усі як Духи та Тіні — ми обговорюємо лише їх двох, бо вони шукачі мандрівних душ.

«Отже, я так розумію, ці Ангели шукають ті душі, які ще не покинули світ», – заявив Лазар. Дух у відповідь кивнув. «Тільки ці двоє, як я зрозумів від Азраеля — Азраель та Азазель шукають душі». Можливо, я мав би бути більш невимушеним в їхньому описі. — Він погладив підборіддя, а потім похитав пальцем, вказуючи вгору, і продовжив. — Ці двоє — справжні божественні слуги Великого Садиби Творіння, які збирають сміття та безлад, підтримуючи таким чином Великий Дім у порядку та чистоті. — Медічі знизав плечима. — Вони ходять туди-сюди, сподіваючись знайти мене, але мене там немає, бо я знаю, як і де вони намагаються мене заманити в пастку. Могила моєї Софії — одне з таких місць, де Азраель чатує, як змія на п'яті. Однак вона завжди відпускає мене втекти так само швидко, як і ловить. Це як сезонна гра, яку ми граємо — я вдаю, що маю намір піти з нею; а вона дозволяє мені знову втекти. І справді, Лазарю, я часто думав, чи не найстаріша я душа, яка блукала по землі. — Медічі постукав по дереву. — Скажи ж, мій мудрий і крилатий зброєносець. Чи знаєте ви причину, чому після двох століть Бог не змив мене з лиця землі? Я певен, що Він бачить мене так само легко, як будь-хто, хто спостерігає за купою сміття чи сплутаним волоссям, що розвіюється на підлозі. Що ти думаєш? Чому так? Лазар пирхнув один раз, перш ніж перейшов у рівний хропіння.

~*~

Сонце здійнялося високо, але зависло над островами-близнюками, омиваючи своїм полуденним променем корабель-привид, що сів на мілину, та підрум'янюючи щойно вирости водорості минулого вечора. Щасливі чайки збралися на палубі, де вони шматували плоть риби, що дихала зябрами. І так, ще один денний улов Очей Риб висох на тлі палаючого неба. Однак сонце жодного разу не порушило черева судна — Лазар міцно спав у її прохолодному та тінистому ло. Полудень перейшов у післяобід, коли тінь острова, що виходив на захід, наповзла на судно. Наступили сутінки; і коли вітер стих, а припливи змінилися, чайки знову покинули корабель і попрямували до материка, залишивши вечір проганяти берег, ще один день. свіжов'яленої риби з широко розплющеними очима.

Великий помаранчевий місяць піднявся з моря на сході, розливаючи своє прохолодне світло над океаном. І, немов півень, що прокидається від першого с'ява світанку, Лазар прокинувся... останні відтінки сірої ночі.

«Ти міцно спав», — почувся голос Медічі трюмом.

Лазар намагався опанувати себе. Він випростався, застогнав, потер очі та

погладив його щоку, на якій були чіткі сліди дощок підлоги. Потім він помітив Медічі біля корми корпусу, який обома руками, складеними пальцями, тримався за протилежні шви жилета. Він стояв з виглядом удаваної гідності, проте вода була йому по коліна.

— Доброго вечора. — Медічі привітався і підійшов до нього з води, яка ніколи не хвилювалася. — Ви добре відпочили?

«Я є».

«Ну, я радий чути, що хтось із нас відпочив», — поскаржився Медічі. «Ти своїм хропінням цілий вечір не даєш мені спати».

«Вибачте, Медічі. Можливо, я...»

Медічі засміявся, особливо від думки про сплячого Привида.

Лазар навмисно підвівся на ноги. Він пильно подивився на Медічі очима, схожими на ножі. «Тепер мені сміятися?»

Блідий Медічі раптово зупинився, його радісний вираз обличчя зник; а Лазар хихикнув, побачивши переляканого привида.

«Ти справді мене підкорив», — визнав Медічі, погрожуючи Лазарю вказівним пальцем і знову йдучи геть.

Лазар задоволено посміхнувся. «Я теж бажаю вам гарного вечора», — він коротко вклонився.

Медічі зупинився перед Лазарем і уклінно відповів: «Ласкаво просимо на борт «Перлини Едему».

«Чия перлина?»

— Едем, — швидко відповів Медічі. Він вказав через плече Лазаря на ніс. — Так називається корабель. Поки ти спав, я пройшовся навколо, щоб детальніше оглянути його; і його нинішній стан багато говорить про його минуле.

«Як так?»

Медічі сплеснув руками за спину, відкинувся на п'яти та посміхнувся. «Я тобі скажу, мій добрий Лазаре». Він задумливо опустив погляд на підлогу та обійшов вузьке коло, ділячись своїми знахідками. «Мені здається, що вона важко сиділа у воді, тягнучи рулони тканини та деталі одягу, коли сіла на мілину. Більша частина її пошарпаного вантажу зараз лежить на кам'янистому морському дні, можливо, викинутий екіпажем у кожній спробі полегшити її навантаження. Крім того, схоже, що вони намагалися відтягнути її назад другим судном, сподіваючись збити її зі скель». Медічі не вагаючись закотив очі.

«Зрозуміло, що все пройшло без пригод, оскільки вона все ще міцно стоїть на мілині».

Я зібрав такі шматки з її численних зв'язаних мотузок, найбільші з яких досі лежали в акуратному порядку на палубі, а їхні зламані кінці рівномірно звисали з корми.

І, звісно, окрім Руки Божої, лише більший корабель може тягнути менший корабель.

Медічі зупинився і, кивнувши, пильно подивився на Лазаря. «Я підозрюю, що її сміливість і

Нетерплячий капітан мчав уперед мілководдям, з гордим вітром та на всіх вітрилах, коли взяв курс між цими протилежними островами. Можливо, він вчинив добре, тримаючись від них подалі, незважаючи на спокусу чи ціну». Потім він знизав плечима. «Тим не менш, ось вона лежить, чекаючи своєї загибелі — колишня перлина серед кораблів, а відтоді її всі покинули та забули». але птахи та риби. І ми, ймовірно, її останні пасажери, перш ніж вона піде шляхом її затонулий вантаж».

«У тебе гостре око на деталі», — відповів Лазар. «Я намагаюся робити те саме, коли є така можливість».

«Ну, це лише спостереження. Зауважте, я міг би так само помилково підозрювати все це». — Я не думаю, — з посмішкою запропонував Лазар. — Здається, ти здогадуєшся про найбільшу істину з найменших знаків.

Медічі підняв брову. «Слова, люб'язно прийняті; проте, лише Божою благодаттю я можу пізнати Істину». Він жестом показав угору.

«А тепер, може, вийдемо нагору, щоб розбудити світ від вечірнього сну?»

«О, справді», — відповів Лазар. Він повернувся і виліз на вертикальний корпус, просуваючи багатощарові дошки розсунулися, щоб відкрити ясне й світле небо. І, мов обережно виринаючий ховрах, Лазар підвів погляд лише на рівень очей із залитою місяцем палубою, щоб зазирнути на її поверхню. Він помітив поспішно піднімаючийся обрис «Привида», який чітко проступав крізь тверду палубу.

«Ну, ходімо, вечір ваш», — наполягав Медічі, жестом запрошуючи Лазаря вийти цілком собою.

Лазар сердито глянув на «Спектр», перш ніж вилізи з трюму. Він обережно пройшовся по палубі, вкритій водоростями, оглядаючи безлад із сушених рибних частин, розірваного та розколотого дерева, а також сплутане павутиння мотузок, що вилося то тут, то там; і вгору, і вгору...
ВНИЗ ПО ВСЬОМУ СУДНУ.

Медічі тихо йшов за ним, його увага була поглинена небесами.

Лазар обережно попрямував до піднятого носа корабля. Його одяг майорів на теплому та постійному вітрі, що дув з материка в бік моря. Він зупинився біля носа та оглянув киль, на якому було часткове різьблення оголеної жіночої спини, що тепер відламалося на талії. «Перлина», — пробурмотів Лазар, озираючись по палубі в пошуках залишків верхньої частини її тулуба, але знайшов розтріскане дерево та розкидані мотузки. Він повернувся до моря, відкинув з обличчя розвіяне вітром волосся та притиснув його до маківки. Зі своєї нової позиції на носовій палубі, оглядаючи північну сторону острова, що виходив у море, він помітив світанковий лик місяця, що світився. Червонуватий та туманний ореол оточував помаранчеву кулю, надаючи небесному тілу зловісного та примарного вигляду. Лазар стояв нерухомо, як...

статуя, коли він змирився з широкою та безоднею перед собою. Зрештою він запитав: «Яка глибина океану?»

Не почувши відповіді, Елджо обернувся і побачив, що Привид заглиблений у зовнішні міркування. Медічі стояв спиною до Лазаря, піднявши руку до південно-східного неба. Він вдивлявся між двома випрямленими пальцями, що утворювали V-подібну форму, крізь яку він вирівнював у її центрі, утворюючи фіксовану лінію зору на тлі зірок. Потім він з'єднав пальці, повернув їх убік і опустив руку, щоб зблизити пару вказівних пальці на рівні горизонту. І одним ривком руху він розрізнув точний напрямок далекого острова Корсика. «Як летить прямий; так і ми», — розмірковував він уголос, спершись руками на стегна та оглядаючи кручане море.

«Медічі?»

Привид крутився, немов занурений у воду й раптово зляканий майстер мистецтв, несподівано вирваний із надзвичайного й абстрактного світу екстраполяції. «О, кхм... так, Лазаре?»

«Чи знаєте ви справжню глибину океану?»

«Я справді вірю», — відповів Медічі. «І це справді залежить від обставин, Лазарю. Є деякі його частини, які не глибші, ніж високі твої чоботи. А є інші частини, які не менш мілкі, ніж високі хмари». Він зупинився, не доїхавши до Лазаря, і пояснив.

«Можна припустити, що рельєф океану дуже схожий на рельєф суші з його найвищими горами та найглибшими долинами. Більше того, вода у світі тече хвилями, подібно до того, як земний ефір дме вітрами».

Лазар кивнув і оглянув океан, осяявши його глибини у свіжому світлі. Він кинув погляд на небо, шукаючи підтвердження. «Так глибоко, як високо хмари, кажеш?»

«Справді, і навіть глибше; я знаю, у найдалших його куточках».

«Звідки ти це знаєш?»

Медічі зітхнув, схрестив руки на грудях і відкинувся на п'ятах. «Я знаю це, бо світ мені так сказав. За свої численні роки безтілесного життя я бачив багато з лиця землі. Я об'їздив усі її краї, мандруючи туди-сюди; і високо, і низько. Від найвищих хмар і найвищих гір до найнижчих океанів і найглибших вод під землею я шукав місцезнаходження Пекла.

Воістину, океани неосяжні, різноманітні та глибокі — достатньо, щоб... здаються власними темними та похмурими світами».

Лазар повернувся до Медічі, визирнувши через край палуби. «На поверхні вона не здається такою вже й глибокою».

«Правда», — відповів Медічі, обхоплюючи шви свого ризи обома руками та приймаючи

постава гордого державного діяча. «На перший погляд більшість речей здаються такими — простими, незагрозливими і, можливо, навіть мирними. Однак навіть звичайний камінь, одного разу перекинутий, часто виявляє багато таємничих граней і прихованих механізмів під ним — здебільшого непривабливих». Він ретельно та уважно оглянув палубу корабля, ніби вважаючи, що шукає сторонніх вух чи перехожих. Потім він посміхнувся і прошепотів: «У мої колишні дні алхіміка я перекинув багато неперевернутого каміння, так би мовити; був змушений розкопати багато дивовижних невідомих світу. І все це, поки Церква нічого не знала — моя робота залишалася таємницею від сторонніх очей». Він сухо хихикнув.

«Чому ж ти сховав свою роботу?» — спитав Лазар.

У мелодраматичному вияві розчарування Медічі пихнув і кинув свій тепер уже безжиттєвий руки поруч із ним. «Так водиться в селі, особливо з тими, хто падає в оглушення навіть від найменших тіней ночі або бачить власні тіні як переслідуваних демонів і дияволів, що таємно чатують, щоб вкрасти їхні душі. Колись я жив у місті, де вирувала така натхненна Церквою громадська нісенітниця. І як алхімік того часу, який шукав Еліксир Стародавніх та його ліки від муки Смерті, навіть найменші деталі моїх досліджень вимагали найсуворішої таємниці».

«Однак, зцілення страждань — це добре, то чому ж таємничість?»

«Чому... питаєте ви?» — запитав Медічі, регочучи, здавалося, недовірливо. «Щоб я не викликав підозр у місті, не посіяв громадського страху та не опинився перед церковною радою, захищаючись від звинувачень у єресі та чаклунстві. Після цього мене поведуть на ринкову площу, охрестять у дьогті, підпалять, і я послужу зразковим прикладом блискучого та коронного церковного факела міста». Лазар примружився, дивлячись на яскраві образи, крутячись у голові.

Медічі прокашлявся. «Лазаре, я не знаю, чи ти знаєш про це, але Церква насправді спалює людей живцем за набагато менші злочини, ніж заняття алхімією, фізіогномією чи подібною дисципліною, без належним чином призначеного наглядача Церкви».

«Я справді пам'ятаю згадки про такі спалення», — зізнався Лазар, розмірковуючи над передбачуваною долею в'язня катакомб. «Бути спаленим до кісток».

«Навіть на попіл і пил», — ствердив Медічі з ноткою огиди. «Їх спалюють, щоб покірний дурень залишався під понтифікальним правлінням». Він похитав головою. «За рік до моєї останньої подорожі за кордон міська площа яскраво освітлювалася з кожним молодиком — яскраво від палаючих тіл обвинувачених радою. А ритуальні спалення влаштовувалися так регулярно, що містяни почали ховатися у своїх

будинки та таємно засуджувати Церкву. Я погодився з ними і, хоча я не був таким палким, як більшість, я дозволив своїм гостям відкрито висловити своє обурення масовими стратами. Аж поки не стався певний інцидент, який розлютив навіть найвпливовіших городян. Я був страшенно розлючений, а моя Софія плакала, як і багато хто з нас, хто знав обвинуваченого хлопчика. Хлопець жахливо страждав від рук церковної ради».

«Що зробив хлопчик?» — спитав Лазар.

«Нічого суттєвого, про що ми знали», – відповів Медічі, захищаючись. «Мушу сказати, що хлопчик повадився дещо інакше, ніж його однолітки; і, можливо, його зовнішність була такою ж дивною. Він був досить активним і неспокійним; його думки блукали, і він часто говорив так багатослівно та так поспіхом, що його початкові наміри часто вислизали від нього ще до того, як він встигав закінчити слова. Однак я щиро вірив, що він мав більше гідних якостей, ніж більшість бешкетних хлопчиків його одинадцяти років. Його звали Стефан, і завдяки Софії я дуже полюбив його та його не менш вражаючу матір, Магдалену». Медічі підійшов до краю корабля та засунув руки в кишені. Він вивчав голі скелі прибережного острова.

Медічі продовжив, повернувшись спиною до Лазаря: «Батьки Стефана були добрими, богобоязливими та слухняними людьми. Видатною знатністю, якими вони були, перш ніж втратити низку... значні інвестиції та перехід до більш... як би це сказати... можливо, більш розсудливого способу життя». Медічі знизав плечима. «Ну, зауважте, вони не перетворилися на простих жебраків; хоча багато їхніх колишніх, знатних знайомих ставали дедалі більш і зручніше недоступними. Проте наші двері залишалися для них відчиненими, оскільки Софія та Магдалена з роками стали як сестри. Багаті, бідні чи інші; навіть Бог і Диявол, працюючи як одне ціле, не змогли б розлучити їх, зробивши ще більшу відстань, ніж могла б бути між гудзиком та його ниткою. Крім того, що таке багатство для Магдалени, коли Софія часто носила мій гаманець до міських крамниць для спільних розкішних витрат? Софія прагнула догодити їй; проте я не переймався своїм гаманцем. Зрештою, моя дисципліна вимагала найбільше... моїх днів, залишаючи Софії достатньо вільного часу для себе. А оскільки моя робота негативно позначилася на мені, Магдалена та Стефан приділяли Софії стільки уваги, скільки я не міг собі дозволити витратити на неї. Таким чином, загалом, це було корисно для всіх».

Привид повернувся і підійшов до Лазаря. «У будь-якому разі, Стефан мав багато рис своєї матері, окрім її відстороненого, норландського акценту. Його волосся було найсвітлішого відтінку, який я бачив — майже біле. А шкіра була набагато блідшою, ніж...»

навіть світлий колір обличчя Софії, що глибокий блиск його блакитних очей, здавалося, відкидав моторошний промінь, немов блакитні кристали, поставлені перед полум'ям. «Це було дуже схоже на такий самий моторошний погляд, як і твій, Лазаре. Проте в ньому було набагато більше, ніж просто зовнішній вигляд».

«Стефан був надзвичайно розумним і хитрим як на свої молоді роки. Однак, у найглибшому сенсі — можливо, навіть у глибині душі — я відчував, що саме його існування несе жахливе прокляття і божественний сенс у тому ж самому. Воістину, я міг спостерігати за його діями лише мить і відчувати цілковите роздратування та благоговіння; оскільки хлопець демонстрував тривожне та незвичайне почуття орієнтації, особливо в моменти, коли більшість людей могла б втратити будь-яку рівновагу. Навіть з його незаперечними здібностями — які я можу з усією впевненістю засвідчити, будучи суворим і дисциплінованим практиком розуму та рефлексії — його постійна демонстрація цих здібностей незмінно непокоїла мене. І в тих численних випадках, коли Стефан демонстрував свій дивний дар, я відчував те саме: відчував себе однаково розділеним і розірваним між двома протилежними частинами мене, які залишилися, непохитно перебуваючи в непримиримій суперечності з іншою. Однак це розірване відчуття ніколи не затримувалося, оскільки мої думки, здавалося, оселялися в новоствореному просторі, рівновіддаленому, між протилежними та ворогуючими кінцями мене. Медічі поклав руку на чоло, ніби перевіряючи, чи немає на ньому ознак лихоманки. Він пильно дивився на зірки, зізнаючись: «І в цьому, здавалося б, мертвому просторі новознайдені тиші, окрім криків розуму та почуттів, здавалося, що я можу безпечно спостерігати за діями Стефана здалеку; і з подивом спостерігати, як хлопець перетворює мої вічно пригнічені почуття на приємний, але водночас надокучливий стан безглуздості». Він опустив руку і порожньо подивився на Лазаря, а потім похитав головою.

«Що зробив Стефан?» — запитав Лазар.

«Ну», — сказав Медічі, глибоко вдихнувши, і на обличчі з'явився вираз очевидного занепокоєння, — «Стефан мав схильність до раптових нападів — або нападів — коли він не зовсім усвідомлював себе. Його напади часто були тривалими і, можливо, тривожними для нічого не підозрюючого спостерігача, оскільки він крутився на місці, розставивши руки, і дивився прямо вгору. Жоден гучний крик, плескання в долоні чи прямий дотик не відволікали його уваги. Можна було покласти руку на підняте обличчя хлопчика, і він крутився під нею; однак, якщо хтось намагався заблокувати його руку або перешкодити його прядінню, Стефан починав кричати і лютувати, аж поки не міг продовжити прясти. Справді, у такі моменти він... абсолютно нічого не знав про те, що відбувалося навколо нього, і після цього абсолютно нічого не пам'ятав. Здавалося, ніби невидима завеса огорнула його, повністю відокремлюючи його почуття від світу. І в цьому дивному, здавалося б, відірваному стані він просто крутився б — і крутився — і крутився. Мушу визнати, що навіть на мить сам по собі

Черч став підозріло ставитися до Стефана, коли той відкрив рота — хлопчик справді мав язика. У цьому він був дуже схожий на свою матір. Я не хочу сказати, що він говорив нешанобливо чи грубо. Навпаки, він був досить шанобливим і красномовним, навіть виявляв привітність у своїх найжорстокіших зауваженнях. Проблема зі Стефаном полягала в наступному: якщо якась ідея починала спадати йому на думку, він говорив про неї ще до того, як нова ідея повністю осіла в ньому. Часом йому доводилося стримувати язик, поки ідея не наздогнала його надмірно спокусливе бажання висловити її. Справді, він здавався нездатним розмірковувати над думкою достатньо довго, щоб оцінити її цінність чи доречність, перш ніж поділитися нею вголос. Таким чином, якщо ідея формувалася в його голові, вона також формувалася в головах тих, хто перебував у його безпосередньому оточенні, через його неспокійний язик — безперечно, він висловлював свою думку, поступаючись усім іншим.

Ця конкретна деталь про Стефана дуже мене дратувала — навіть більше, ніж його напади крутіння, — особливо коли він відкрито розмовляв зі своїм близьким і частим другом на ім'я «Віктор». Медічі сперся руками на стегна, стиснув губи та кивнув. «І, як і під час нападів крутіння Стефана, Софія та Магдалена вдавали, що не чують відвертих і безперервних розмов хлопця з його другом. Я ж краще грав свою роль — не слухати. Але для мене було справді складним завданням тримати язик за зубами, коли жінки підштовхували Стефана до особистих і детальних розмов з його другом, поводячись так, ніби Віктор був членом нашої однієї родини. Жінки миттєво шепотіли Стефану, щоб він запитав Віктора, чи не хоче він піти з ними на прогулянку». територію маєтку; або взяти участь у поїздки на кареті до міста; або навіть повечеряти з нами біля самого кінець мого ж столу».

Лазар збентежено похитав головою. «Чому тебе так дратувала присутність Віктора?»

Медічі підняв брову та прямо заявив: «Віктора ніколи не існувало».

«Але ти стверджував, що Віктор був другом Стефана, так?»

«Я казав, що у Стефана є близький друг на ім'я Віктор, тільки його друг не був справжнім. Більше того, Стефан не дозволяв собі жодних інших друзів, окрім цього «Віктора», якого він вигадав, повністю виходячи з уяви свого розуму».

«І Церква дізналася про Стефанового вигаданого друга?» — спитав Лазар.

«Справді; майже одразу», – підтвердив Привид. – «Таким чином, церковна рада викликала Стефана для сповіді під присягою та повних свідчень. Заздалегідь я спробував переконати хлопця відмовитися від усього, що стосувалося існування Віктора; однак під час слухання його неспокійний язик відповідав на кожне запитання ради, відверто та без роздумів. Зрештою, він відмовився відпустити свого удаваного друга. Натомість він розлютив старійшин ради, припустивши, що вони можуть бути слабкими, сказавши, що «старі страждають»...

від погіршення стану очей, ослаблення вух, вмирання волосся та шкіри». Медічі похитав головою. «Мені взагалі не слід було вести цю розмову про деталі старіння зі Стефаном. Справді, у хлопця був нестримний язик».

«Однак рада відкрито не засудила Стефана, доки він не став прямо перед ними та не почав перешіптуватися з Віктором. Церква негайно наказала помістити його під суворе ув'язнення для спостереження; після чого вони виявили його напади невдоволення. Минув лише день, перш ніж старійшини ради викликали Магдалену до себе, щоб вона могла засвідчити запис їхніх висновків. Зневірена та жахливо вражена горем, Магдалена благала мене про компанію, а разом з нею і про будь-який вплив, який міг би надати поважний міський лікар. Тож я супроводжував її до молельні ради в надії переконати Церкву відпустити Стефана під мою особливу опіку; однак рада вже винесла вердикт щодо стану хлопчика. У своєму офіційному декреті вони заявили, що Стефан страждає на рідкісну хворобу, яка вимагає суворого призначення грубо застосовуваних методів лікування, що виходять за межі «особливо шанованих, але обмежених можливостей звичайних лікарів»».

«Який був вердикт?»

«Які б там не були ліки, які вони могли б призначити... і навіть більше», — пробурмотів Медічі. «У випадку Стефана, вони стверджували, що виявили, що він страждає від фізичного володіння суккубом.

«А що таке сук... ага...»

«Це жіночий Демон-Дух — як чітко описав це собор — який приєднується до смертного чоловіка шляхом духовного спокушання, щоб витягти всю його сутність. Церква виявила, що Демонка мала ім'я Ламіамуб або щось подібне; і після ретельного розгляду священнослужителів вони дійшли чіткого висновку, що Диявольський Дух якимось чином проник у сні Стефана, явившись хлопцеві просто як «Віктор», перш ніж згвалтувати його душу».

Лазар знизав плечима. «Вікторе?» Він глибоко вдихнув. «Звідки Церква дізналася про справжнє ім'я Демона — цю «Ламію...»?»

«...tibus», — закінчив Привид. — «Собор офіційно посилався на нібито папський запис відомого єпископа, відкрито названого «Червоним песиком» чи щось подібне — деталі їхніх нібито висновків досі не впізнаю, особливо тому, що я щиро вірю, що вони вигадали поспішне пояснення, щоб переконати та заспокоїти розлючену паству».

Лазар звузив очі, коли на його обличчі з'явився вираз підозри. Він заперечив твердження Медічі: «Я не пам'ятаю «Канону черв'яків»; проте я читав

священного канону, написаного єпископом Вормським. Можливо, ви мали на увазі саме це?

«Каноніки... єпископи... черв'яки... я не пам'ятаю точних слів Церковного собору»,
Медіччі зізнався з презирливим виразом обличчя, вільно розмахуючи пальцями.
«Зрештою, я був добре обізнаний у мистецтві алхімії та сумлінно служив практикуючим
лікарем; проте я лише трохи знав літургійні обряди». Він похитав головою та зітхнув. «Тим
не менш, Стефан був кволим хлопчиком; його постійні побиття та відкриті рани змушували
його кров кипіти. Я благав Церкву дозволити мені бачити та лікувати Стефана під суворим
наглядом духовенства; проте рада відмовила в будь-якому доступі до хлопчика. Натомість, і
Всупереч моїй щирій пораді, церковні священики та лікарі приписали мені
«змащування голови олією» разом із суворим «режимом п'явок».

«Що таке намазування голови олією?» — запитав Лазар.

«Це практика клерикальної точності, за якою три призначені представники
Церкви занурюють потилицю одержимого в миску з освяченою олією. Перший
представник вводить олію, втираючи її в очі, ніс і рот суб'єкта, спеціально для того,
щоб змити будь-яке сприйняття злих духів. Другий представник усно читає
молитовні уривки під час її застосування, щоб запобігти забрудненню олії
близькими демонами та дияволами. У той самий момент третій призначений
представник благословляє дихання суб'єкта безперервним потоком сірчаного та
м'якого вапняного диму, видихаючи його точно в лицьові отвори одержимого. Загалом,
процес досить тривалий і складний, що вимагає трьох днів і трьох ночей безперервного лікування».

«Я чув про це, але що ж таке режим п'явок?» — запитав Лазар.

«П'явки — це як річкові черви, що гризуть шкіру та живляться рідинами
організму. Церковні лікарі прикріпили їх до паху хлопчика соковиту купку, щоб
витягти всю його отруту. Це була остання новина про погіршення стану Стефана; і
минуло три дні, перш ніж його поховали».

Лазар здивовано відкинув голову. «Хіба його рани не були на спині? Де?»

Вони його побили?

«Вони відмовилися сказати; і ми ніколи не бачили тіла хлопчика чи його самотнього
надгробку — місце останнього спочинку Стефана стало для всіх нас загадкою, що зникає». «Привид »
знижав плечима. «Тим не менш, хлопець був кволим і дивним по-своєму замкнутим; проте він
ніколи не був одержимий, хіба що дивним, але справжнім, розумом і серцем. Зрештою, він пішов
до ретельно охоронюваної могили, назавжди вірний своєму другу-привиду. І я підозрюю, що Стефан
зараз безпечно перебуває на небесах, не при собі, і, можливо, назавжди крутиться та розмовляє зі
своїм другом Віктором.

«То були темні часи», – зітхнувши, заявив Лазар.

«Це були темні часи для всіх, — стверджував Медічі, — особливо для людей, як нерозумних, так і мудрих, які не могли легко дозволити собі десятину Церкви. А для тих із нас, хто міг, хто був вченим і хто наважувався кинути проблиск світла чи надії в довгі та далекосяжні тіні Церкви, це були справді жахливі часи».

«Однак, завдяки вашому багатству, ви могли легко дозволити собі десятину, чи не так?» — спитав Лазар, припускаючи, що Медічі, можливо, постраждали менше, ніж більшість.

Привид кивнув. «Це правда; я добре справлявся, навіть з надмірно щедрою десятиною, яку я давав. Церква особливо любила багатих. Вона вимагала з казни заможних якраз стільки, щоб утримати багатих на своєму місці, і водночас обкладала їх великими податками, щоб вони не ставали багатшими, ніж були насправді. Церква дозволяла лише собі, своїм фіскальним та папським агентам, а також своїм вірним васалам з числа знаті збільшувати свої багатства. Проте, перед тим як відпустити їх, я давав щедрі десятини та добрі слова духовенству, тихо проклинаючи саму землю, по якій вони йшли».

«Тайно я вважав цих самовпевнених та егоїстичних чоловіків Церкви надзвичайно мерзенними. Я зневажав їх, порівнюючи їхню долю з величезним потоком млявих п'явок, які черпали з матеріальних благ та зусиль усіх людей, з якими вони стикалися. А в обмін на такі матеріальні вигоди вони пропонували лише марні слова влади, дороге відпущення гріхів та фальшиві обіцянки Небес. Воістину, вони очікували реальної та відчутної власності в обмін на нісенітницю у формі...» релігійної та політичної риторики. І незалежно від того, чи склалися їхні конфіскації з кількох зайців та зірваних овочів у селянина та його дружини, чи з гаманця золота та кількох коней у лорда та його дружини, ці люди вважали свої слова, молитви та обіцянки — своє базікання — однаково цінними, як і будь-який податок будь-якої суми, накладений на будь-яку людину. Зрештою, в їхніх очах обіцянка вічного життя була однаково цінною як для бідняка, так і для короля. І хоча ідея безсмертя могла на мить вгамувати голод голодного шлунка або навіть послабити шнурки найтіснішого гаманця, гріха правда полягає в наступному: не можна наповнити свій живіт словами, перш ніж поїхати до міста на молитву, сподіваючись витратити обіцянку. Навіть мляві, невмілі та базікаючі чоловіки Церкви знали це; і саме тому вони вимагали від усіх того, що ті відмовлялися забезпечити собі самі: вполювання, зібрані овочі, добре вирощених коней, сімейні статки, а також піт і працю всіх ковалів усіх ремесел. І все багатство, яке вони накопичили зусилля як бідних, так і багатих, вони вважали належними сплатити довічні десятини, що належали Церкві».

«Десятина?» — недовіжливо запитав Медічі, перш ніж розпочати новий хід міркувань. «Щоб бути відведеними для Бога? Чи вірили ці чоловіки Церкви, що вони є Богом?» Привид коротко погладив підборіддя в мелодраматичному показному спогляданні. Потім він засміявся і перевіряв свої розрахунки вголос. «Якщо я правильно пам'ятаю, Бог не страждає від мук голоду, і він не ходить туди-сюди верхи на коні, і він не їздить до міста за непомірними покупками». Настрій Медічі погіршився, і він подивився прямо на Лазаря. «Ні, ця десятина була відкладена для розкішного способу життя церковного духовенства та його близького оточення. А я особисто вважав... духовенство, масово, як не що інше, як громадські лігва дисциплінованих злодіїв, прагнучи конфіскувати багатство всіх богобоязливих народів. Вони діяли майже так само, як і виснажлива хвороба, що тягнеться вперед — поводячись саме так, як поширюється і нестримне зараження. Їхній метод не був мені невідомий, як я можу засвідчити, навіть поступово. По-перше, духовенство забруднювало розуми простого народу його розбещення пересічного розуму, сівба непотрібних зерен підозри, побоювань та сумнівів у собі. По-друге, духовенство неухильно розбещуватиме постраждали народи, регулярно застосовуючи їх з метою заміни всіх їхніх колишніх почуттів заслуг та чеснот послаблюючими почуттями негідності та провини. Зрештою, коли люди були найслабшими і врешті-решт вірили, що вони є єдиною причиною та наслідком усіх гидких і ганебних подій у світі, духовенство намагалося поглинути їх майже до смерті — але не повністю — оскільки воно покладалося на їхню постійну матеріальну цінність і постійно черпало з неї. І нарешті, духовенство використати цю новознайдена цінність, щоб забруднити ще більшу масу раніше задоволених і нічого не підозрюючих людей, заради подальшого збагачення своїх земних здобутків. Дійсно, цей метод масового та повторного зараження був значною мірою розроблений для поширення, як чума колективного рабства — все заради накопичення більшого багатства для мирської Церкви у формі вічної десятини».

«Десятина для Бога?» — знову спитав Медічі, спираючись на окрему секцію балюстради та дивлячись у море. «Церква не знала ні скромності, ні співчуття...» їхнє невгамовне бажання пограбувати все мирське майно — від конфіскації мізерного кошика з овочами селянина до захоплення кожного третього коня в її провінціях; їхній жажливий апетит ніколи не був задоволений. І я можу запевнити вас, що Церква ніколи не віддавала овочі селян голодним чи нужденним; і вони точно не приносили їх Богові як цілопалення. Я скажу вам точно, що вони з ними робили — вони забирали їх собі. Огрядні священики, єпископи та збирачі десятини обідали ними, а потім поливали ними корита своїх відгодованих свиней тими порціями їжі, що залишалися довше, ніж на один прийом їжі; залишаючи селян втішати своїх плачущих і голодних дітей, які страждали ще одну ніч, мисками вареної трави з...

натяк на траву».

Медічі повернувся до Лазаря й кивнув. — Кажу тобі, я бачив це на власні очі ; я знав товстого священика та його свинарник, а також нещасних селян. Медічі посміхнувся. «Таємно я дав голодній родині трьох кіз, дві іграшки для двох...» дитей, щедрий гаманець монет, і я змусив їх дотриматися слова, що вони ніколи не повинні зізнаватися в цьому, особливо перед Церквою. Зрештою, я не хотів, щоб хоч один шматочок кістки, сухожилля чи шерсті від тих трьох кіз потрапив у свиняче корито, аби нагодувати огрядного священика, його спільників та ще більше відгодованих свиней. І селяни були надзвичайно вдячні, знаючи, що я ризикував конфіскацією всього свого майна за здійснення пожертви поза межами скарбниці духовенства. Родина дотрималася свого слова, нічого не зізнавшись у цій справі; і вони більше ніколи не варили траву. Невдовзі після цього батько цієї родини став одним із моїх дорогих і довірених слуг; і зрештою тим, хто ніс «...мої останки до місця останнього спочинку». Медічі зітхнув і посміхнувся. «Звичайно, ми не змогли б забезпечити кожного селянина в провінції; проте ми з Софією знайшли в наших серцях глибоке відчуття втіхи в тому, що змогли дати проблиск надії...» хоча б одна сім'я, яка цього потребує».

Лазар посміхнувся. «Я впевнений, що вони були вічно вдячні тобі за твою доброту. І я вважаю , що можу знати, хоч би хоч трохи, що ти відчував. Я колись зробив щось подібне».

— О? — Медічі відвів підборіддя назад. — Скажіть мені, якщо дозволите.

Лазар стримав сміх. Вирази скромності та збентеження виражалися на його обличчі, коли він зізнався: «Справді, це не було такою смисловою та тривалою, як ваша доброта». Він знизав плечима. «Тим не менш, коли я колись жив у катакомбах абатства, я приніс порцію своєї їжі голодному в'язню; хоча батько наказав мені з'їсти всю свою їжу і заборонив мені наблизитися до тюремних камер. Мене непокоїло нехтувати такими наказами; проте думка вразила мене ще більше: я можу з'їсти всю свою їжу і залишити іншу зовсім без неї, особливо коли їжі достатньо, щоб поділитися. І під час вечери я знав, що якщо я з'їм всю свою їжу — не поділившись нічим з голодною душею — то потім я почуватимуся більш спустошеним, ніж якби я лише понюхав їжу і жодного разу не відкусив першого шматочка. Я не міг заперечити цю думку більше, ніж визнати свій обов'язок виконувати дані мені накази; тому я звільнився від своїх обов'язків і таємно допоміг в'язню — навіть спробував звільнити його з полону».

«І ви його звільнили?»

«Він відмовився, бо вважав себе вже вільним».

«Ну, як то кажуть: «Добрі друзі йдуть від голодних, ситих». Я впевнений, що він був

глибоко вдячний за ваші самовіддані зусилля, Лазаре.

«Я вважаю, що так і було», — заявив Лазар, променисто посміхаючись. «І після цього, хоча я й не виконав своїх обов'язків, я почувався ситішим, мабуть, ніж якби з'їв трьох кіз цілими». Медічі засміявся. «Справді. Це саме те відчуття, яке я знав. Хто він був, цей в'язень?»

Посмішка Лазаря зникла. Він опустив погляд. «Я ніколи не знав його імені. Однак він сказав, що я, можливо, найкраще пам'ятаю його як «Бідну людину у Христі».»

Веселий настрій Медічі зник, коли він зауважив: «Я розумію, що було багато таких скромних і відданих людей, давно померлих і забутих, яких можна було б пам'ятати та шанувати таким гідним титулом невизначеності та славетної відмінності».

Навіки благословенний цей чоловік, якого ви так пам'ятаєте, Лазар. Це титул, якому міг би позаздрити будь-який Папа Римський; проте він супроводжується звичайним одягом, який ніхто не наважився б одягнути. «Так, — підтвердив Лазар, — це доречно; і я пам'ятатиму його саме таким».

«Справді доречно», — зауважив Медічі, перш ніж підняти палець у повітря та заявити: «І, подібним чином, влучно застосований, цей вислів є однаково доречним: навіть коли Церква переповнена, немов роздутий ріг достатку, ожирінням, розкішшю та дрібницями, ви ніколи не почувате, щоб людина Церкви відкрито хвалилася цим, називаючи себе «Багатою Людиною Церкви»». Зрештою, якби він справді черпав своє багатство з її папської скарбниці, то він би ніколи відкрито не визнав цього, боячись втратити своє життєве джерело щедрості. А якби він був людиною Церкви, яка чесно не здобувала своє багатство з її скарбниці, то Церква вимагала б від нього звіту за його постійний успіх у вигляді додаткової десятини. Отже, є багато таких багатих і благочестивих людей Церкви, живих і здорових, які могли б правдиво носити такий визначальний і помпезний титул; проте ніхто чесно і відкрито не зробив би цього. Знаєш чому, Лазар? З моєї особистої точки зору, Церква нагадує не що інше, як позолочену та прославлену купу личинок, що живляться розкладом повільно задушливого людства; і все це, водночас самотужки тримаючи нічого не підозрюючих людей на межі смерті своїми повторюваними виділеннями благочестивої отрути.

Лазар докорив йому. «Ваші зухвали зауваження дуже непокоять мене вже деякий час. Вам слід утриматися від таких різких висловлювань проти Церкви та її слуг Божих. Я не хочу більше про це чути.

Раптовий вияв подиву Медічі переріс у сміх. Він розкинув руки, явно демонструючи себе. «Невже мене змусять постати перед церковним собором, якщо вони залишаться глухими та сліпими до моєї присутності? Невже духовенство визнає мене винним у ересі чи чаклунстві та конфіскує моє земне майно, якщо в мене немає навіть шматочка плоті для себе? Невже я зазнаю другої смерті від...

вогонь? Невже взагалі можливо, щоб мертві боялися смерті? Чи знайду я пекло через грубі слова? — Медічі опустили руки. — Я намагався, але марно.

«Ти являєшся гіркою душею», — прямо зауважив Лазар. «Як тобі було дано потрапити до раю, якщо твоє серце...»

«Бог знає», — вставив Медічі й зітхнув, — «я справді несучи тягар образи на Церкву. І не безпідставно, оскільки Сам Господь Бог не вимагає ні того, ні іншого».

а, Намісник Христа, ані армія духовенства, ані піднесений і склепінчастий мармуровий храм, щоб спілкуватися зі Своєю паствою. З часів Адама та Єви, та їхніх дітей, Господь говорив безпосередньо до них, через їхні власні серця. І Він чує нас навіть зараз у наших особистих молитвах до Нього. Де ж місце чи роль Церкви в цьому?

Немає нічого, кажу я, окрім як перенаправлення та спотворення зв'язку з Божественним.

Стогін напружених і розширюваних дерев'яних дощок луною пронісся по судну; а згряя чайок, що відпочивали на палубі, злетіла в небо, до берега. Медічі вийшов уперед і звернувся до Лазаря трохи більш особисто: «Я повинен дати тобі знати, Лазаре, що я не зневажаю мого Господа Бога лише тому, що сумніваюся в Церкві. Ці двоє ніколи не стануть одним цілим. Вони природно не належать одне одному. В Едемському саду не було храму — лише дерево спокуси. Наш Отець, який перебуває на Небесах, і Його Святість, який називає себе Отцем Церкви, такі ж окремі, як сонце і місяць. Їхні різні образи були об'єднані в єдину вигадану практику поклоніння цими корумпованими, опортуністичними та марнославними людьми, які прагнули влади та контролю над ресурсами інших. Я бачив їхні таємниці на власні очі. Завдяки колишньому соціальному становищу, рангу та привілеям, я спілкувався з найзлішими та найпідступнішими з них. Мої щедри та постійні внески в Церкву тримали цих пихатих, лицемірних та паразитичних людей на відстані — і особливо подалі від моїх більш сумнівних алхімічних праць. Я, можливо, не читав Святе Письмо, але я релігійно сидів на церковних проповідях з моєю дорогою Софією достатньо довго, щоб пам'ятати проповіді Святого Письма. І один спогад, який чітко стоїть у моїй пам'яті, — це саме ця заповідь: «Не взивай імені Господа Бога твого надаремно». Тепер я прошу тебе про це, Лазарю. Якщо людина настільки пихата, що наполягає на тому, щоб її називали Його Святістю, стверджуючи, що вона є найвищим представником Христа, і що лише через його Церкву інші можуть знайти належне покаєння, відпущення гріхів і возз'єднання з Господом — хіба він не помиляється через це?» Медічі підійшов ближче до Лазаря і запитав інакше: «Якщо марнославні та благочестиві люди беруть на себе право говорити в ім'я Господа, то через таку марнославність вони... так само вживай ім'я Господа, Бога твого, марно? Хіба це не досить зрозуміло?»

Лазар відповів, хитаючи головою та відвертаючись. «Можливо, ви перекручуєте початкове значення».

У корпусі корабля ще більше скрипіли дошки.

Медічі наполягав на своєму посланні: «Господь знає моє серце, Лазаре, саме тому мені й було дароване Небо. І Господь знає так само серця нечестивих, які можуть задумати втручання, щоб стати між Богом і Людиною, стверджуючи, що вони є єдиним шляхом до Неба — шляхом, заробленим лише десятиною, кров'ю, потом і стражданнями. Ці люди — чудовиська, і вони охоче і найпевніше випили б пролиту кров ваших дітей, щоб задовольнити свою невгамовну спрагу влади та контролю ненаситною та жахливою марнославством. Завжди так було і так буде завжди — така його природа — що Зло залишається злом, називаючи себе «добро». Воістину, так само, як Зло найпалкіше проголошує єдиним шляхом до спасіння».

Медічі помітив зростаюче роздратування в очах Лазаря та різко відфільтрував його барвисті думки — він ще більше вдосконалив свою лекцію, поєднавши наукові спостереження та методологію дослідження з релігійними переконаннями та минулою практикою, щоб сформулювати власні логічні висновки. «З моєї гострої пам'яті, це не був ні тягар, який я поклав на свої плечі, ні такий, від якого я міг би легко позбутися за власним бажанням, не втрачаючи з поля зору злої правди. І справді, я вважав надзвичайно жахливим, що Церква поводить себе саме так, суворо заборонено Святим Письмом. У своїх дволичних справах Церква завжди наказувала, що жодна людина не повинна успадковувати, бажати чи плекати нічого на землі, окрім можливості отримати місце на Небесах, так само, як Церква бажала та успадковувала всілякі земні багатства у вигляді зібраної десятини, яку вона щедро розподілила між своїм величезним духовенством папських агентів. Як вчена людина, дисциплінована та суворо навчалася, я не міг просто так не виконувати свої обов'язки та ретельні методи спостереження і водночас ігнорувати негативні наслідки практикуючої Церкви. Я також не закривав би очі на численні причини страху, бідності, страждання та смерть, які траплялися вдосталь під його безжальним правлінням. Я не міг... я не хотів би. І тому, як ви правильно вгадали в мене, образа — це хрест, який я завжди нестиму».

Корабель різко нахилився і опустився під крутішим кутом, його дошки корпусу тріснули та хрустали між береговим камінням та вагою, що рухалася навколо нього. Лазар зібрався з силами та підняв брови, дивлячись на «Привида». Корабель стабілізувався, коли запанувала нова тиша. Медічі схрестив руки на грудях і продовжив, ніби корабель ніколи не рухався з місця. «Як ще один чудовий приклад папської практики, коли Церква обкрадає бідних заради власної вигоди; я одного разу бачив на міській площі позолочений каретний екіпаж духовенства, обладнаний

з шістьма кіньми, що тримали м'язи, та надто огрядним візником. Карета стояла нерухомо перед шевська майстерня, її інтер'єр заповнений майстерно виготовленим взуттям. Спочатку я не звернув на це особливої уваги; і, можливо, я б продовжив свій шлях, якби одна з особливих міток коня не привернула мою увагу. Цікавість взяла гору; тому я перейшов дорогу, щоб краще роздивитися тварину, і, оскільки я все ще не був певний, хто вона, я гукнув її. Кінь нашорошив вуха й помітив мене. Гарний і лагідний кінь. Його звали Барлоу — Магдалена допомогла йому назвати його, коли він був ще зовсім лошатом. Барлоу регулярно обробляв сади для селянської родини, яка жила на колишніх землях батьків Стефана. Проте я не очікував, що Барлоу так запекло чинитиме опір своїм кайданам, що навіть налякає інших коней і доведе візника до люті. Візник шпурнув на мене батогами, голосно кричачи, щоб почув навіть Папа Римський. Потім він бив тварину, аж поки в неї з рота не потекла піна. — Медічі зітхнув. — З того ранку я завжди шкодував про те, що кликав Барлоу. Звичайно, я лише сплутав тварину, можливо, з розсіяними спогадами про приємніші та юні роки, які вже померли. — Привид кивнув. — Воістину, багато добра було втрачено в тіні тих суворих днів, коли здавалося, що навіть в'ючні тварини були жалюгідними оболонками своїх колишніх самих.

«Однак у світі ще багато добра; і дні ніколи не бувають темними».

Лазар зауважив: «Це чітко сказано в Святому Письмі. Хіба ви не читали таких віршів, пане?»

Медічі мляво низав плечима, ледь помітно посміхнувшись у кутику губ. «Я мав намір ... коли знайду час. На жаль, у мене закінчився час... коли я помру».

Він підняв брову, зізнаючись: «У мене в бібліотеці на той час був примірник священних писань. Він потрапив до мене через родину Медічі. Він був досить великий, старий і важкий, з вигадливою вишивкою та щільними швами на палітурках. Аркуші були заповнені барвистими зображеннями та написами. Мені сказали, що це один із лише трьох, створених ченцями-бенедиктинцями з Норсека в італійському регіоні Умбрія. Я зрозумів...»

це був найстаріший том у бібліотеці моєї родини, яка на той час була досить великою».

Лазар стурбовано глянув на дошки підлоги, а потім запитав Медічі: «І з такої прекрасної книги ви навіть не пам'ятаєте жодного вірша з неї?»

«У мене ніколи не було вільної хвилини». Його поведінка різко змінилася, на його обличчі з'явилася посмішка. «Але вона справді виконала цінну функцію, навіть якщо ніколи не відкривалася; просто своїм місцем на полиці».

«Його місце?»

«Справді. Це була перша книга на полиці, розташована крайня ліворуч і точно поруч, на одному рівні з поглядом низькорослої, запальної, завзятої італійки біля входу».

мій кабінет».

«Софіє?»

«Ні. Її названа мати — її кровна тітка. І той стародавній сімейний фоліант був першим предметом, який вона релігійно помітила, коментуючи його щоразу, коли проходила повз.» Той ретельно розміщений і нерозкритий фоліант щоразу висмоктував з її очей навіть самий вогонь. Час, перш ніж ступити до мого кабінету. Вона була праведним левом на підході та терпимим ягням на відході». Медічі засміявся. «З часом Писання добре захищали мене від запеклого фанатизму моєї свекрухи».

«Здається, вона дуже захоплювалася цією книгою».

«Зовсім так. Це було набагато давніше за її сімейні писання».

«І все ж, вона ніколи не просила тебе зазирнути всередину — побачити його слова, малюнки та сторінки?»

«Ні».

«Вона колись питала, чи ти читаєш з книги?»

«Ніколи мимохідь».

«Вона просто зрозуміла, що ви читали з нього, бо воно там було?»

«Так», — ледь чутно вимовив Медічі крізь сміх.

Лазар здивовано розмірковував, перш ніж припустити: «Схоже, їй більше потрібно було, щоб Писання були закриті та залишені лежати, ніж тобі, щоб їх перемістили та використали».

Вони обоє вибухнули сміхом.

«Звісно, мою матір не так легко переконати, — наголосив Привид. — Вони вдвох були як день і ніч. Коли її гості пройшли повз кабінет і помітили стару тому вони незмінно питали про це. На що моя мати сумлінно відповідала: «Цей конкретний пут належить нікому іншому, як самому Фомі Невіруючому».

«Від апостола Хоми?»

«Те саме. І коли вона мала зі мною проблеми, вона завжди називала мене таким ім'ям, особливо в мої найсміливіші дні, коли я був молодим і впертим хлопцем. Вона називала мене так часто, що її гості помилково називали мене майстром Томасом, а не майстром Грегори. Часом це було досить тривожно — і так воно і було». Привид зітхнув і вступився в нікуди, розмірковуючи про глибокі спогади минулих століть.

Він трохи походив туди-сюди, ще трохи подумав і нарешті продовжив: «Як колишній зброєносець абатства, маючи доступ до цілого скрипторію абатства, мушу визнати, що ви, безумовно, краще обізнані з біблійними поглядами, ніж я; однак, я говорю про Церкву лише так, як це відповідає її подіям в історії. Я не брешу вам у цьому відношенні. І також численні визнані шляхи Церкви та різні історичні записи не свідчать хибно проти самих себе — усі розповіді та записи мають однакові істини. Таким чином, так само, як

Ви чудово знаєте Святе Письмо, я так само добре знаю історію, і особливо мистецтво війни, і ті численні події, які сформували Церкву».

«Як і ваша безперечна історична розповідь про «прославлені кургани личинок» — чи була вона також частиною вашої наукової історії Церкви, Медічі?»

Привид боровся з постійно викривленими виразами веселощів, перш ніж опанувати себе.

«Ну, не зовсім. Однак, заради привабливості дискурсу, такої інакше безнадійно сухої матерії, як Церква, такі вирази справді додають відтінку кольору, чи не так?»

Лазар закотив очі. «Ти висловив лише чорноту. Чорне — це тінь?»

Медічі хихикнув і частково відмовився від своєї вільності нестримних висловлювань.

«Гаразд, можливо, я трохи розговорився; будь ласка, вибачте мені. Я зроблю...»

жодних подальших спроб переказати Святе Письмо, оскільки я не так добре в ньому обізнаний, як ви. Однак, мені має бути дозволено висловити свої погляди на Церкву з суто історичної точки зору, навіть якщо ви спочатку можете бути проти деяких їхніх частин».

Лазар знизав плечима та умовно погодився: «Доки колір твоєї зневаги до Церкви не буде таким сліпуче яскравим».

«Ну, вони справді були такими, у безлічі способів...»

Лазар звузив погляд і різко перебив його.

Привид підняв палець угору, посміхнувся та чемно завершив задуману заяву: «Однак, заради вас, я викреслю з моїх комюніке всі згадки про черв'яків та повну огиду до хижацького благочестя та обережно передам вам, можливо, більш прийнятну версію історії Церкви — таку, як я її чітко пам'ятаю, зауважте».

«Можливо, більш прийнятну версію ... чогось іншого?» — натякнув Лазар на зміну теми. — «Можливо, більше про твою любу Софію?»

«Добре тоді. Можливо, я міг би поділитися з вами, коли я вперше попросив руки Софії у її прийомних батьків? Чи можу я поділитися тією найжахливішою подією, разом із її власною «Книгою Дона?»»

Лазар нашорошив вуха і нахилив голову, як цікавий пес. «Книга Даниїла», — кажеш?

Медічі засміявся. «Так, саме так. Тітка Софії гавкнула так само. «Це був для мене досить неприємний момент, але водночас досить кумедний і насичений подіями».

— Я б хотів про це почути, — зізнався Лазар, знову посміхаючись і опанувавши себе.

«Тоді я розповім тобі... можливо, дорогою до Італії. Гадаю, тобі сподобається переказ.»

«Я впевнений у цьому», — відповів Лазар.

Ще один тріск прогримів крізь дерев'яний корпус, а потім пролунав раптовий шквал води під палубою — судно, все ще міцно притиснуте до скель, нарешті здалося морю. Дерево стогнало та тріщало, а палуба нахилилася лише трохи більше. Вони обоє вдивлялися в безкрайній південний океан і зірки. Дув рівний вітер, несучи в собі запах океанської солі. Звук нерозбитих хвиль гуркотів і булькав внизу, розбиваючи піну об корпус корабля. Лазар порушив тишу між ними. «Ви сказали, що океан, можливо, глибший за хмари високо», — заявив Лазар. «Він навіть глибший за зірки високо?»

«Сам небосхил? Гадаю, ні», — відповів Медічі.

«Ви колись літали до зірок?»

Привид хихикнув. «Звісно, ні. І я б не наважився ризикувати, боячись бути поміченим усіма існуючими ангелами. Там, нагорі, ніде сховатися», — сказав Медічі, киваючи вгору. «Моє місце тут, унизу, в пошуках Пекла — і моєї Софії».

«Вздвж і внизу я шукав — від вершин гір до дна океану». Привид пильно подивився на Лазаря та посміхнувся. «Однак, я вірю, що мої пошуки тепер закінчені, а ти — мій провідник». Потім він глянув на море та здригнувся. «І я справді ненавидів пошуки на дні океану. Жахливі та незбагненні морські звірі плавають у його занурених долинах вічної темряви».

«Навіть морські чудовиська?» — спитав Лазар.

«Особливо це так», — підтвердив Медічі. «Я бачив величезних монстрів, що ховалися в найглибших западинах: білі велетні з масивними головами та без тіл; і з них виходило багато довгих і вільних ніг – ніг настільки довгих, що вони могли б охопити всю довжину найбільшого океанського торгового корабля. І я бачив величезні тіла Примар без голів, які виглядали як не що інше, як масивні плавальні капелюхи, набиті довгим, розпущеним волоссям – сяючим волоссям, яке вбивало свою здобич. Також я бачив масивних беззубих морських кажанів з роззявленими ротами та довгими хвостами. А одного разу я натрапив на розлоге морське дно гігантських молюсків; найбільший з них міг би проковтнути цілих двох людей у своїй різко закритій мушлі». Медічі пихнув і здригнувся, додавши: «А потім були ці бліді та огидні головорізи...» Він здригнувся від виразної огиди перед...

продовжуючи, «— вони були схожі на плавучі голови, що хизувалися рядами неправильних зубів; а їхні величезні очі та роззявлені пащі поглинали майже всю їхню істоту. Вони були з великими очима та багатьма зубами. Зберіть, якщо можете, підводний світ, чорний як смола, і наповнений лютими та ненажерливими, сяючими та плавучими головами».

«У морі є жахливі голови», — спитав Лазар, тепер повністю захоплений фантастичними описами Медічі таких зовні гротескних і титанічних океанічних дивацтв.

«Ну, вони не були такими жахливими, як інші морські чудовиська».

Лазар оглянув глибини пошарпаної палуби корабля. «Невже вони були навіть більші за Коштовність Едему?»

Медічі, мабуть, зблід від сорому, перш ніж показати простір приблизно трьох дюймів між пальцями та зізнатися: «Ну, вони ... такі великі; проте вони справді жахливі на вигляд зі своєю, здавалося б, недосконалою сутністю — дуже непропорційні — і примарні всіма способами та зовнішністю, дуже схожі на мене. Можете собі уявити? Жахливі, якими вони були. Коли я вперше натрапив на них, я подумав, що наважився наблизитися до воріт пекла, оскільки вони точно не...» виглядали як щось із дивовижного задуму Господа. Однак я неправильно зрозумів — вони були не з Пекла. Тим не менш, навіть павуки можуть бути красивішими в їхньому товаристві, як «У павуків помітні тіла та міцні ноги. Однак, плаваючі голови, без тіла чи ніг?» — Медічі несхвально похитав головою, перш ніж кинути погляд на берег моря. «Це трохи схоже на тих печерних цвіркунів — великі, довгі ноги, які, здається, підтримують занадто мале тіло для будь-якого звичайного цвіркуна. У їхніх частинах тіла немає належного балансу». Він знову здригнувся. «Це дратує, якимось дивним чином».

Елджо тепер розмірковував над дивною ідеєю про привида, колись дисциплінованого у фізіогноміці, який страждає від фобії спостережуваних органічних диспропорцій або анатомічних гротесків. Він стиснув губи, щоб стримати веселість, яка почала зігрівати його зсередини. Потім відвернувся і закусив губу, перш ніж звернутися до Медічі з ніби серйозним і стурбованим поглядом. «Але що, якби одну з цих маленьких голововерізів кинули в тебе, Медічі?»

Спектр повернувся і кивнув, холодно заявивши: «Тоді їм доведеться померти».

«Головорізи? »

«Ні», — гавкнув Привид. «Хто б це не на мене не кинув!»

Лазар захлинувся і здався цілковитому веселошам, зігнувся навпіл і втратив рівновагу. Тріск! Плеск! Секція балюстради обвалилася в океан, і якби Медічі різко не схопив Елджо, що йшов за ним, Лазар міг би впасти головою за борт. Привид витягнув скромного Лазаря назад на борт палуба корабля.

Лазар підвівся на ноги. «Але ти дух; ця істота пройде крізь тебе чисто».

Медічі відпустив його. «Однак це станеться лише раз. І я не бачу нічого смішного в тому, що ви можете запропонувати».

Лазар опанував себе. «Вибачте, Медічі. Я просто...»

«Так, я знаю; і ти не перший, хто знаходить у цьому гумор. Однак пам'ятай, що остання жива людина, яка кинула в мене печерного цвіркуна, стала моїм найдовшим пацієнтом протягом цього короткого сезону».

Лазар заспокоїв його ледь помітною посмішкою: «Я не зроблю цього, Медічі. І дякую вам, що ви мене спіймали».

Медічі підморгнув і низав плечима. — Я справді вірив, що тобі треба прополоскати рот морською водою; проте я лише спіймав свою Софію, коли ти впала; ти зараз стоїш між мною та нею.

Лазар посміхнувся й кивнув. «Тим не менш, я ваш боржник».

— Досить добре, — відповів Медічі, сплітаючи руки на ризах і гойдаючись назад на п'яти.

Лазар оглянув відсутню частину балюстради та бурхливі моря під ними, і його думки поринули в минуле, простіші дні. Він особливо згадував досить комічний момент, коли він, Мігель і Татеус були разом у Колодязній Ямі, промиваючи використані бочки з абатським вином. Мігель стрибнув у воду і закричав, що... Морське Чудовисько схопило його. І хоча він знав, що Мігель прикидається, оскільки був добре знайомий з кожною западиною та щилиною в маленькій печері Колодязної Діри, Татеус кинувся рятувати Мігеля від ймовірного Морського Чудовиська, дорікаючи Лазарю за те, що той нічого не зробив, щоб врятувати Мігеля від вірної смерті. Лазар засміявся, навки соромлячись своїх довірливих та бешкетних супутників у катакомбах. Він звів погляд до зоряного неба.

«Що таке?» — спитав Медічі, підозріло примруживши очі.

— Це не твоя справа, — запропонував Лазар, махнувши рукою. — Я просто згадав давно минулу мить. — Він кивнув і пояснив: — Колись я вважав світ набагато меншим, ніж він є насправді. Він був приємнішим, коли я думав про нього так, ніби він маленький.

«Як ви зрозуміли, що воно менше, ніж є насправді?»

«Ну, колись я вірив, що птахи можуть злітати досить високо, навіть досягти Небес». Він низав плечима, визнаючи: «Я знаю, що вони не можуть, але я хотів у це вірити».

Медічі посміхнувся. «А звідки ти можеш бути певним, що птахи не можуть полетіти до раю, Лазаре?» Він розкрив руки й коротко глянув угору. «Ти летів так високо й далеко, що оглянув кожну частинку неба?»

Лазар пильно подивився Медічі в очі, перш ніж відповісти: «Я можу бути таким же впевненим у цьому, як і ти, з твоєю такою ж вірою в те, що твої монстри не прийшли з пекла, Медічі. Ти...» шукали так глибоко й далеко, що оглянули кожну частину океану?

«Вони не мої монстри», — відповів Медічі з посмішкою. «Але, можливо, ми можемо ними бути,

«Здебільшого впевнений у обох поняттях». Він кивнув і похвалив Лазаря. « У тобі справді ховається проникливий і обдуманий алхімік».

«І, судячи з вашої порівнянності віри та сумнівів, я вважаю, що з вас також може вийти чудовий ченець», — повідомив Лазар мимохідь, прямуючи до середини палуби корабля . Медічі пішов за ним.

Вони переступили через розкидані уламки та вийшли на відносну галявину біля входу в трюм. Лазар зупинився та заплющив очі. Медічі обійшов Лазаря. Він спостерігав, як той глибоко вдихнув і граційно нахилив голову вгору-вниз, з боку в бік. І ззовні, і всередині себе Лазар черпав чіткість і напрямок з гострого відчуття орієнтації Елджо, на яке він одночасно накладав бездоганні спогади про карти абатства. Він обернувся і розплющив очі в бік південно-східний океанський горизонт. Медічі помітив його розширені зіниці; і їхня очевидна чорнота майже висмоктала весь блакитний відтінок з очей Лазаря. «Ми знайдемо наш новий курс у цьому напрямку», — заявив Лазар, вказуючи на океанський горизонт. «Може, нам вже йти?»

Медічі зупинив його — він глянув у небо, знайшов Полярну зірку і стежив за розташуванням сузір'їв все нижче і вище, аж поки його погляд не впав паралельно вказівному пальцю Лазаря і точно в розрахунковому напрямку далекого острова Корсика. Він стиснув губи й похитав головою. «І ти смієш звинувачувати мене у чаклунстві, коли я лише приніс зайця? Як ти так чудово орієнтуєшся із заплющеними очима?» Лазар посміхнувся й розмахнув крилами. «Ти не єдиний серед нас, хто має здібність, яка не є чаклунством».

Привид зітхнув. «Досить розпливчасто; гарний поворот».

Лазар спитав: «Може, нам взяти курс на Корсику?»

Медічі простягнув руку до небес. «Вгору і вперед, з Божої ласки; освітлюй шлях, брате Лазаре».

Лазар променився, повернувся та розправив крила.

Як один, вони покинули уламки та злетіли в нічне небо, облетівши його лише один раз, перш ніж обрати свідомий курс у море. «Перлина Едему» потонула вдалині; землі Франції зникли; і під яскравим сяйвом молодого місяця бурхлива поверхня океану врешті-решт згладилася, перетворюючись на мерехтливий шар копченого скла. Вони піднімалися ще вище, аж поки розлогі води Леонської затоки, здавалося, знову поглинули весь світ, як міг знати лише Ной. Однак, навіть з безликим морським пейзажем та безкінечним горизонтом, мігруючий Елджо та холодно розважливий Спектр ніколи не відхилялися від свого повітряного курсу між землею та небом. Разом вони служили незамінним набором інструментів, які могли навіть конкурувати з

найвизначніші навігаційні інструменти будь-якого капітана корабля. Вони були схожі на високо летячий компас і секстант, що пливли прямо над солонуватою безоднею океану.

Хоч би якою неприродною та обдарованою могла здаватися така пара взаємодоповнюючих компаньйонів, Лазар і Медічі ще не усвідомили, що Доля незабаром вимагатиме від них незмірних зусиль і непередбачуваного часу, щоб скасувати те, що відтоді сталося зі світом. Однак, цей поворотний момент в історії ще не стався з ними — чи, зрештою, з людством.

[Кінець першої книги: Воскресіння]

Цей літературний твір був створений виключно з присвятою

Едгар Аллан По (1809—1849)

— Нехай його спадщина живе в кожному з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~